Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 7	1. April 1919	68. Aargang

Tale af præsiderende Biskop Charles W. Nibley,

holdt ved Kirkens Generalkonference i Salt Lake City Søndag den 6. Oktbr. 1918.

—

At tale til en saa stor Forsamling, som er nærværende her, er en Pligt, som jeg har en naturlig Frygt for at udføre. Ikke desto mindre er jeg glad ved at mødes sammen med eder og glad ved at opfylde de Pligter, som paahviler mig indenfor Kirken.

Jeg tror, at de Hellige har kun godt i Vente. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige vokser i Antal, og jeg tror, at Kirkens Medlemmers Trosstyrke forøges, og at i det Hele taget de Hellige udvikles og velsignes derved, at de udøver gode Gerninger. Den nuværende Tid er tilvisse en Tid, da det gøres nødvendigt, at vor Tro tiltager i Styrke, idet det kommer til vor Kundskab, hvad der for Tiden finder Sted i Verden, hvor Troner bliver omstyrtede og Konger og Fyrster maa frasige sig deres Myndighed, en Tid, da Folkene ængstes i Fortvivlelse, og Menneskene skælver af Frygt paa Grund af de Ting, som finder Sted paa Jorden, i Overensstemmelse med Skriftens Profetier.

Jeg kan ikke indse, hvorledes det kan være anderledes, end at vor Tro paa Herren og paa Jesu Kristi Evangelium er bleven forøget. Kirken er vokset siden dens Oprettelse, trods den frygtelige Modstand, Kirkens Medlemmer til forskellig Tid har mødt, hovedsagelig paa Grund af Menneskenes Uvidenhed og Mangel paa Kendskab til os; men vi har ogsaa indtil for ganske nylig mødt Modstand paa Grund af Menneskers Ondsindethed.

I de fjorten Aar, da Profeten Joseph Smith ledede Kirken, forøgedes dens Medlemsantal, trods den Modstand han mødte fra ondsindede Menneskers Side. I Løbet af de tre og tredive Aar, Præsident Brigham Young ledte Kirken, forøgedes dens Medlemsantal paa en

vidunderlig Maade, trods de mange Genvordigheder Kirken var udsat for. I de ti Aar, John Taylor præsiderede over Kirken, vedblev den at vokse; ligeledes i Løbet af de cirka ti Aar, Præsident Woodruff ledte Kirken, og i de tre eller fire Aar, Lorenzo Snow præsiderede over Kirken. I Løbet af de 71 Aar, da de nævnte Brødre præsiderede over Kirken, voksede den gradvis i Størrelse. I Løbet af de Aar, Præsident Joseph F. Smith har ledet Kirken, der i Løbet af nogle Dage vil blive 17 Aar, har Kirken mere end fordoblet sit Medlemsantal, og Kirkens Rigdomsforøgelse og Tiendeydelserne er mere end fordoblet. Saa jeg kan kun se Vækst og Udvikling for Kirken og en Fuldbyrdelse af den evangeliske Mission, som paahviler Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Hvorfor skulde Kirken ikke vokse? Har Gud ikke talt og forudsagt Kirkens Vækst, og tilkendegivet, at den aldrig mere skal blive borttaget fra Jorden?

Jeg sad her i Formiddags og saa ud over denne store Forsamling, og jeg sagde til mig selv: Hvorfor er vi her? Hvorfor er jeg her? Svaret kom til mig paa denne Maade: Hvis Joseph Smith ikke havde erklæret, at Faderen og Sønnen i et Syn havde aabenbaret sig for ham, og at han havde samtalet med dem, ja med den almægtige Gud og Jesus Kristus, hans enbaarne Søn og Verdens Frelser, og været belært af dem, hvis dette ikke var Tilfældet, vilde jeg ikke have været her. Det var paa Grund af dette Syn, at jeg er her; thi det er paa Grund af Evangeliets Gengivelse, at mine Forældre troede Sandheden og annammede Evangeliet af deres ganske Hjerte; og jeg siger: særlig af denne Grund er det, at jeg indtager den Stilling, jeg gør, og at jeg er tilstede her i Formiddag ved denne Konference. Hvis Mormons Bog ikke var kommen til os paa den vidunderlige og mirakuløse Maade, paa hvilket det skete, vilde jeg ikke have staaet her paa dette Sted i Dag. Denne Sammenkomst til Konference af Sidste-Dages Hellige, som vi ser her i Dag, og som finder Sted to Gange om Aaret, vilde ikke finde Sted, og vi vilde ikke se det Syn, at en saa overvældende stor Forsamling af Sidste-Dages Hellige kom tilstede her, hvis Herren ikke havde talt; hvis Herren ikke paany havde tilkendegivet sin Vilje ved Aabenbaring; men Herren aabenbarede sig og sendte Engle til at tilkendegive hans Evangeliums Principper. Vi modtog Mormons Bog ved en hellig Engel, sendt af Gud, hvilket i Sandhed er en vidunderlig Tildragelse, ogsaa i den Forstand, at Mormons Bog er noget haandgribeligt, som vi kan tage og føle paa, og Bogen bør vi alle være i Besiddelse af. Ligesom de to Lovens Tavler med de ti Bud, der var skrevne af Herren selv og givne til Moses, var noget materielt og haandgribeligt, der var givet til det israelitiske Folk, saaledes var ogsaa Mormons Bog det. Hvis Bogens Indhold ikke var sandt, hvad er det da? Hvor kom Bogen fra, hvis den ikke er sand? Hvis Bogens Oprindelse ikke er, hvad vi læser om i selve Bogen, hvorfra kom da Bogen? Bogen findes iblandt os, og Profeten Joseph Smiths Vidnesbyrd med Hensyn til Bogen kan ikke modbevises eller kuldkastes. Menneskene burde derfor foretrække at tro paa Joseph Smiths Vidnesbyrd vedrørende Bogens Oprindelse.

Kirkens Medlemmer er velbekendte med, at visse Mænd bevidnede Mormons Bogs guddommelige Troværdighed, og at deres Vidnesbyrd er afgivet paa første Blad i Mormons Bog. For det første bevidnede tre sanddrue Mænd, at den almægtige Gud sendte en Engel til dem for at tilkendegive for dem og bevidne for dem, at Bogens Ord er Sandhed; og deres Vidnesbyrd er gældende, det kan ikke blive modbevist. Det kan ikke blive bevist at være usandt. Havde Joseph Smith i Forening med disse tre Vidner erklæret en Usandhed for at vildlede og bedrage Verden, vilde Bedrageriet snart være blevet opdaget af den Grund, at disse tre Vidner snart blev fjendske mod Joseph Smith, og paa Grund af det Sindelag, de udviste, blev de udelukkede af Kirken. Hvis deres Vidnesbyrd i Henseende til Mormons Bog havde været usandt, vilde det da ikke have været sandsynligt, at de vilde have erklæret, at, hvad de havde sagt, var bedragerisk og usandt? Disse tre Mænd blev, saavidt jeg husker, udelukkede af Kirken i Aaret 1838. Oliver Cowdery stod i ti Aar udenfor Kirken, men blev i 1848 døbt paany som et Medlem af Kirken og døde samme Aar. Jeg spørger igen: Er det ikke rimeligt at antage, at Oliver Cowdery, hvis hans Erklæring vedrørende Mormons Bog ikke havde været sand, i den Tid han var udelukket af Kirken, vilde have erklæret overfor hele Verden, at saa var Tilfældet.

David Whitmer levede 43 Aar efter, at han var udelukket af Kirken i 1838, og blev aldrig Medlem af Kirken igen. I 1878 besøgte Ældste Orson Pratt og Præsident Joseph F. Smith David Whitmer i hans Hjem i Richmond, Missouri. Dette var 40 Aar efter, at David Whitmer var bleven udelukket af Kirken. Han var paa det Tidspunkt, han blev besøgt af de nævnte Brødre, ved sin Forstands fulde Brug og havde en skarp og klar Dømmekraft. Et Antal af hans Slægtninge og nærmeste Venner, der ikke var Medlemmer af Kirken, blev kaldte ind til hans Værelse, hvor de sad sammen med Ældste Orson Pratt og Præsident Smith, og ved denne Lejlighed bekræftede David Whitmer Beretningen om Englebesøget, han sammen med Oliver Cowdery og Martin Harris modtog, og hvorledes Gud bekræftede for dem, at Mormons Bog var Sandhed. I 40 Aar havde denne Mand, David Whitmer, staaet udenfor Kirken, og han blev aldrig forligt med Profeten Joseph Smith, og han kom, som før sagt, aldrig i Kirken igen. Tror I ikke, at hvis han i Virkeligheden ikke havde set nogen Engel eller hørt Guds Røst i Henseende til Mormons Bogs Indhold, at han i Løbet af denne lange Tid vilde have fattet Beslutning om at sige, at hvad han havde sagt i Henseende til Mormons Bog, var han bleven forledt til at sige, og at Joseph Smith ikke var nogen sand Profet. Men i Løbet af hele denne Tid, trods han modstod Joseph Smith og Kirkens ledende Mænd, nægtede han dog aldrig Sandheden af sit Vidnesbyrd i Henseende til Mormons Bogs Fremkomst, men han bekræftede Sandheden af sit Vidnesbyrd Gang paa Gang, og i 1878, da, som jeg nævnte, Ældste Orson Pratt og Præsident Joseph F. Smith besøgte ham, bekræftede han atter Sandheden af det Vidnesbyrd, han sammen med Oliver Cowdery og Martin Harris havde afgivet, og som findes paa første Blad i Mormons Bog, og mange Venner, som ikke var Medlemmer

af Kirken, var tilstede i Værelset, hvor David Whitmer afgav sit Vidnesbyrd. Han erklærede til alle de tilstedeværende, at nævnte Vidnesbyrd visselig var sandt; at han saa og hørte Herrens Engel, og at han hørte Herrens Røst fra Himlen, og at hans Vidnesbyrd, som findes paa første Blad af Mormons Bog, for bestandig er Sandhed.

Martin Harris, det tredie Vidne vedrørende Mormons Bogs guddommelige Sandhed, bar ligeledes i det Tidsrum, da han var udelukket af Kirken, sit Vidnesbyrd desangaaende. Jeg hørte Martin Harris staa her paa Forhøjningen i 1870 og bære sit Vidnesbyrd. Skønt han havde været udelukket af Kirken i to og tredive Aar, kom han dog tilbage og blev forenet med Kirken igen, og jeg hørte ham bevidne, at han kunde sige for Guds Aasyn, at hans Vidnesbyrd var sandt.

Kan I noget Steds i Verden modtage et mere overbevisende og uimodsigeligt Vidnesbyrd. Nej, I kan ikke! Vel, netop paa Grund af, at dette Værk, med hvilket vi er forbundet, er Guds Værk, er jeg her, og er I her. Dette er Grunden til, at vi er samlede her.

Herren har tilkendegivet ved sin Aands Kraft Sandheden af dette Værk, og at der til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er knyttet den guddommelige Autoritet, som Præstedømmet er i Besiddelse af. Gud har givet de Mænd, som holder Præstedømmet, Fuldmagt til at handle i hans Navn, saa at, naar som helst en Ældste i Kirken saaledes døber en Person med Neddyppelsens Daab, gør han det med Fuldmagt fra Gud, og Ordinancen bliver antaget af Gud, den evige Fader. Og naar Ældsterne fremdeles lægger deres Hænder paa den døbtes Hoved, og den Ældste, som udtaler Ordene, hvorved vedkommende bekræftes et Medlem af Kirken og bliver delagtiggjort i den Helligaands Gave, siger: „Modtag den Helligaand", saa modtager vedkommende den Helligaand. Denne guddommelige Autoritet findes her. Den er givet til Kirken, og den findes ikke noget som helst andet Steds i Verden end her. Hvad, vil nogle spørge: Vil du sige, at Herren ikke udviser sin Kraft hos andre Folk, men kun blandt de saa Sidste-Dages Hellige, som er i Verden? O nej, o nej! Herren paavirker Menneskene ved sin Aand og tilkendegiver sin Kraft paa synlig Maade overalt i Verden, hvor der kæmpes og strides i Dag, og i den Udstrækning, som Menneskene kan modtage samme. Herren styrer alt i Verden, saa at Retfærdighed kan triumfere og Menneskene erholde Friheden. Herren tilkendegiver sin Magt til Menneskene i Verden paa mange Maader. En af de gamle Profeter, nemlig Profeten Joel, erklærede, at i de sidste Dage vilde Herren udgyde sin Aand over alt Kød. Dermed menes Kinesere, Japanesere og alle farvede Menneskeracer saa vel som den hvide Race; thi over alt Kød vil Herren udgyde sin Aand.

Det er et herligt Privilegium at leve i den nuværende Tidsalder, da saa mange vidunderlige Ting finder Sted, idet de højeste aandelige Sandheder er givne til Verden af den almægtige Gud gennem Profeten Joseph Smith. BeskU, hvad har fundet Sted! I over 5000 Aar har Skibene kun kunnet sejle paa Verdenshavene, naar Vinden har været gunstig, idet Skibene var Sejlskibe, der blev førte ved Vindens Kraft, men hvilket Fremskridt paa Bevægkraftens Omraade er ikke sket nu! Vi

læser i „Apostlenes Gerninger" om, hvorledes Paulus en Gang paa sine Missionsrejser maatte vente tre Dage paa, at Skibet, der skulde føre ham over Vandet, kunde faa en gunstig Vind at sejle ved. De kunde ikke sejle noget som helst Sted, hvis der ingen Vind blæste, hvorimod Menneskene nu kan befare Havene i hvilken som helst Retning uden Hensyn til Vinden. Profeten Daniel siger, at i de sidste Dage skulde Menneskenes Kundskaber storlig forøges — som en Følge af, at Guds Aand skulde blive udgydt over Menneskene, saa at de kunde blive mere oplyste og komme i Besiddelse af flere Kundskaber end nogensinde før. Herren vil i Henhold til Daniels Profetier i de sidste Dage udgyde sin Aand over alle Mennesker i den Grad, de vil være i Stand til at modtage samme. Profeten Daniel siger, at Menneskenes Kundskaber skulde forøges, og de skulde løbe til og fra og kunne bevæge sig med Hurtighed fra et Sted til et andet. I de forløbne Aartusinder, da Menneskenes Kundskaber sammenlignelsesvis var meget begrænsede, kunde de ikke rejse med den Hurtighed som nu, og Folk gjorde almindeligvis ikke lange Rejser. Naar vi overvejer disse forskellige Ting, kan vi komme til en Forstaaelse af, at vi lever i, hvad de hellige Skrifter kalder „de sidste Dage", da Herren har udgydt sin Aand over Menneskene, og den ene Opfindelse efter den anden fremkommer. Kundskab knyttes til Kundskab, og den ene Forbedring efter den anden indføres paa det materielle Omraade og i Henseende til alt, der vedrører det almindelige Samfundsliv. Hvorfor er alle disse Ting ikke fremkommet før? Fordi vi ikke havde naaet „de sidste Dage" før nu.

Var Menneskets Sind i Løbet af de Aartusinder, der var forløbne siden Verdens Skabelse, ikke lige saa klart tænkende og ligesaa paavirkeligt som i vore Dage, siden disse store Fremskridt paa Opfindelsernes Omraade først har fundet Sted i vore Dage, og væsentligst siden Herren ved herlig Aabenbaring tilkendegav sin Vilje til Joseph Smith i 1820, og efter hvilken Tid Profeten Joseph Smith modtog mange andre herlige guddommelige Tilkendegivelser ved Aabenbaring? Med Hensyn her til saa har store Videnskabsmænd erklæret, at der ikke kan paavises nogen egentlig Forskel mellem den menneskelige Opfattelsesevne i vore Dage og den menneskelige Tænkeevne for Aartusinder tilbage. Alfred Russell Wallace og andre Videnskabsmænd erklærer dette, og de erklærer fremdeles, at det menneskelige Sind for deres Vedkommende, som gør det onde, er ligesaa fordærvet i vore Dage, som Historien vidner om, at det var for fire Tusinde Aar tilbage, saa det er ikke paa Grund af, at Menneskene som et Hele er mere begavede i vore Dage og kan tænke klarere, end de kunde forhen, men fordi Herren paa vidunderlig Maade har udgydt sin Aand over Nationerne, at den ene Opfindelse har efterfulgt den anden, og de store videnskabelige Fremskridt, vi er bekendte med, har været gjorte.

Hvad var det, som fik James Watt, Dampmaskinens Opfinder, til at sidde ved sin Moders Ildsted i Skotland og lægge Mærke til, at Tekedlens Laag løftedes op og ned? En Tanke, en Inspiration fra den almægtige Gud fæstede sig paa hans Sind, og han sagde til sig selv: „Der er en bevægende Kraft tilstede der, som foraarsager, at Tekedlens

Laag løfter sig, nemlig Dampkraften." Menneskene havde i mange Tusinde Aar siddet og set paa, at Laaget løftedes paa en Kedel med kogende Vand, men de havde ikke tænkt nærmere over denne Ting eller udfunden nogen bevægende Damptryksmaskine som Følge af denne Jagttagelse, fordi Gud ikke havde inspireret dem til at tænke derpaa og gøre Opdagelsen. Dette er den eneste Grund, hvorfor det ikke skete. Skriften siger: „Der er en Aand i Mennesket, og den almægtiges Inspiration giver dem Forstaaelse", og saaledes udgyder Herren sin Aand over alt Kød og inspirerer Menneskene i vore Dage, og vidunderlige Opfindelser har som en Følge deraf været gjorte af tænkende Mennesker.

Vi ser her i denne Bygning de elektriske Lys. Hvor kommer Lyskraften fra? Vi ved det: Fra et Sted oppe i Bjergene, flere Mil herfra, styrter Vandet ned over et stort Hjulkompleks for at blive overført til Lyskraft, og vi ser Lyset. Hvor vidunderlig! Paa ethvert af vore Automobiler har vi en elektrisk Kraftfrembringer. Har J overvejet dette? Disse Ting ser vi nu daglig for vore Øjne, saa vi tænker ikke over, hvor vidunderlig dette er. Men naar vi nærmere overvejer disse Ting, ser vi det straks.

Hele Jordens Overflade synes forandret som Følge af den Kundskab, som Menneskene er komne i Besiddelse af ved den almægtige Guds Inspiration; thi det er Herren, som giver Menneskene Forstand og inspirerer dem til at forstaa Naturkræfterne og gøre nyttige Opfindelser; og Æren tilhører ham og ikke Mennesker. Heri er det, at Menneskene saa almindelig forser sig imod Herren, idet de giver al Æren til sig selv.

J Aarhundreder havde Menneskene høstet deres Marker ved Hjælp af Leen. Hvorfor var der ikke sket noget Fremskridt i Henseende til Høstmaaden i de Tusinder af Aar, Menneskene har levet paa Jorden, spørger vi os selv? Jeg kan huske, at for 50 Aar siden plejede vi at høste ved Hjælp af Leen og lægge hvert lille Bundt ned, efterhaanden som det var høstet. Jeg kan huske, da vi brugte at tærske Hveden med en flad Plejl, eller trampe den ud med Okser, ligesom der gjordes paa Mose Tid, da han anordnede, at Munden skulde ikke bindes paa den Okse, som udtraadte Kornet. J de Aartusinder, som er forløbne af Menneskeslægtens Historie, er der ikke sket nogen væsentlig Forbedring af Arbejdsmetoder i Henseende til alle disse Ting. Men vi saar og høster ikke paa denne Maade nu, og næsten alle de Opfindelser og mekaniske Forbedringer, der har været gjorte i vor Tid, har været gjorte, siden Herren aabenbarede sig til Profeten Joseph Smith og satte i Virksomhed „de ny aandelige Kræfter", som Ældste Whitney saa ypperligt omtalte i Gaar, og som skulde revolutionære Menneskenes Tankegang og Arbejdsmetoder og være Hjælpemidler til Menneskenes Frelse; thi Jesu Kristi Evangelium er „Guds Kraft til Saliggørelse", og alle disse Opfindelser er Hjælpemidler til Evangeliets Fremme. Menneskene kan ikke foruden Guds Hjælp udføre deres Gerning og træde i de rette Spor. Herren oplyser Menneskenes Sind og udfører disse Undere for at fremme sine vise Hensigter og gennemføre sine retfærdige Planer.

Medens vi Sidste-Dages Hellige ved, at Herren paa de nævnte Maader virker blandt Jordens forskellige Nationer, og vi giver ham al

Æren, saa ved vi dog ogsaa med absolut Visshed, at han udfører et evigt Saliggørelsesværk gennem den kirkelige Organisation, som vi tilhører, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, idet alene Kristi Kirke kan udøve de evangeliske Kræfter, hvorigennem Menneskene kan blive forløste og erholde en evig Frelse og Ophøjelse i Guds Rige, og hvilken Organisation vedblivende skal udøve sin frelsende Virksomhed.

Jeg tænkte i Gaar, da Ældste Whitney talte, paa nogle Verslinjer af Digteren Byron, som beklager sig over de stolte og mægtige Verdensnationer, som har været oprejste og atter er sunkne i Grus, hvorvel han indrømmer, at dette var sket paa Grund af Frihedens Misbrug, idet Menneskene henfaldt til et lastefuldt Levnet og til Barbarisme. Det kunde synes fra det Vers af Byron, hvis Indhold jeg har omtalt, at han mente, at Historien i alle Tilfælde vilde gentage sig, og jeg tænkte ved mig selv: Stakkels skeptiske og vantro Byron! Har den almægtige Gud ikke gennem Profeten Daniel erklæret, at i de sidste Dage — og forglem ikke, at vi tilvisse lever i de sidste Dage før Kristi anden og herlige Tilkommelse — vilde Himlens Gud oprette et Rige, som skulde bestaa evindelig? Profeten Daniel siger, at det skulde aldrig blive givet til et andet Folk, men skulde bestaa for evigt.

Denne Kirke er Guds Kirke og Jesu Kristi Kirke. Joseph Smith var den sande og levende Guds Profet. Denne Kirkes Ledere har været inspirerede og er nu inspirerede af den almægtige Gud til at vejlede Kirkens Folk og Menneskene i Verden, som vil lade sig vejlede, og saaledes føre Evangeliets Værk fremad. Kirkens Præsident (nu afdøde Præsident Joseph F. Smith) har stedse levet saaledes, at Herren gennem sin Aand har kunnet give Vejledning og Raad til de Sidste-Dages Hellige, og dette Værk vil ikke blive omstyrtet, men vil vedblivende bestaa. Jeg beder, at Herren vil lægge sin Velsignelse til vor evangeliske Gerning i Jesu Kristi Navn. Amen.

Mod.

Moralsk Mod er den Egenskab, som sætter et Menneske i Stand til uden at lade sig rokke at forsvare, hvad det tror er ret; at adlyde Samvittighedens Stemme, uafhængig af Verdens Bespottelser og Foragt.

Fysisk Mod kan forklares som den Egenskab hos Mennesket, der sætter det i Stand til at modstaa det onde uden Frygt for fysiske Konsekvenser, eller, hvis Frygt eksisterer, da at overkomme den og ikke vige tilbage for truende Farer i Udøvelsen af Pligten.

Hvor det moralske og det fysiske Mod er nøje forbundne og Mennesket handler efter vel overvejede Grundsætninger, som det ved er absolut sande, der findes det ideale Menneske, hvis Indflydelse i Hjemmet, blandt Naboer, i Staten og i Samfundet ikke kan overvurderes.

Anthony W. Ivins.

Et af Tidens Tegn.

Artikel af Ældste J. M. Sjødahl.
(Oversat fra »Millennial Star«.)

Vi belæres i de hellige Skrifter om, at vi maa vel give Agt paa „Tidernes Tegn", med andre Ord paa Verdensbegivenhedernes Karakter, og søge at forstaa „Tidernes Tegn" korrekt, saa at vi kan kende noget sikkert med Hensyn til, naar Frelserens Komme nærmer sig. Ligesom en Sømand stadig maa se ud frem for sig, saaledes skulde de Sidste-Dages Hellige ogsaa altid se frem og vogte paa „Tidernes Tegn" og søge at udfinde, hvad stedfundne og stedfindende Begivenheder betyder.

Iblandt de Tegn, ved hvilke vi kan kende, at „Hedningernes Tider fuldkommes" (Lukas 21 : 24), og at Nutidens Evangelie-Administration nærmer sig sin Ende, findes et stort Tegn, som for Tiden gør sig gældende, og som er et Vidnesbyrd om, at Tiden for Kristi andet Komme nærmer sig.

Jeg sigter til de store Uroligheder og Forstyrrelser, der finder Sted i Øjeblikket, og som har fundet Sted i de sidste fire Aar og gaaet ud over Verden som en Syndflod.

Profeten Daniel, idet han skriver om Endens Tid, siger, at der da „skal være en Trængsels Tid, som aldrig har været, siden Folk blev til og indtil den Tid". (Daniel 12 : 1.)

Profeten Jeremias, idet han omtaler den samme Tid, lader os forstaa, at Endens Tid vil blive en Tid, hvis Lige aldrig har været kendt før. (Jer. 30 : 7.)

Vor Frelser, idet han paa særlig Vis profeterede angaaende Jerusalems Ødelæggelse og Jødernes nationale Magts Ophør, men samtidig saa fremad imod de sidste Dage, siger, at der vil blive haarde Tider at forvente for Jordens Nationer, i den Grad, at „Folkene skulle ængstes i Fortvivlelse" og „forsmægte af Frygt og Forventning om de Ting, som komme over Jorderige". (Lukas 21 : 25, 26.)

I ny Aabenbaring er denne Endens Tid sagt at være en Dag, „da Trængsel og Ødelæggelse skal udsendes over de ugudelige". (Pagt. Bog 29 : 8), og det er særskilt nævnt, at Krig, Pest og Hungersnød osv. vil foraarsage, at Menneskene skulle frygte og skælve. (Pagt. Bog 45 : 63—70; 43 : 25.)

De nævnte Ting er nogle af de Ting, ved hvilke vi kan kende, at Herrens Tilkommelses Dag er nær forhaanden.

Profeten Zefanias omtaler ligeledes Endens Tid, idet han siger:

„Vredens Dag er denne Dag, en Nøds og Trængsels Dag, en Forstyrrelses og Ødelæggelses Dag, en Mørkets og Dunkelheds Dag, en Skys og Mulms Dag, en Trompetklangs og Krigsraabs Dag over de befæstede Steder og over de høje Hjørnetaarne. Og jeg vil ængste Menneskene, og de skulle gaa som blinde; thi de have syndet imod Herren; og deres Blod skal udøses som Støv." (Zef. 1 : 15—17.)

Disse inspirerede Ytringer stiller de Begivenheder, der nu finder Sted paa Jorderige, i deres sande Lys. Hvad der har fundet Sted

og fremdeles finder Sted, er tilvisse ikke tilfældige Begivenheder, men er en Følge af Menneskenes Synder og den Kamp mellem de gode og de onde Magter, som samme har foraarsaget, og sker, fordi de ugudelige bliver „vejet og fundet for let" ligesom „Kong Belshazar i forrige Dage", som Skriften læstes paa Væggen, hvilken Profeten tydede.

Vore Læsere er bekendte med Beretningerne om Krigens frygtelige Begivenheder, som i de forløbne fire Aar har fyldt Dagbladenes Spalter, og mange ved fremdeles af personlig Erfaring eller gennem Venner angaaende de pestagtige Sygdomme, der har hærget blandt forskellige Nationer, saasom den saakaldte spanske Syge, der har bortrevet mangfoldige saavel i den ny som den gamle Verden, og mange har mistet nære og kære Slægtninge. Vi har ogsaa hørt angaaende Hungersnøden, som har hersket i flere Lande, saa at mangfoldige Mennesker er blevne helt afmagrede, og Tusinder og atter Tusinder er paa Grund af Sulten døde en tidlig Død.

Men der er en anden frygtindgydende Uvejrssky, som hænger over Horisonten. Den fremkom først som en lille Sky, ikke større end en Mands Haand, men lige paa en Gang var den halve Himmel bedækket med Skyer, og Tordenvejret, som hørtes i det fjærne, nærmede sig mere. Lynglimtene fulgte hurtigere og hurtigere paa hinanden, og Regnen blev nedpisket paa Jorden. Vi hentyder til den mærkelige Bevægelse, kendt som Bolsjevisme. I Almindelighed er Folk i de fleste Lande ikke videre bekendte med dette uhyggelige Samfundsfænomen, men, som vi daglig kan læse i Nyhedsbladene, har Bolsjevikbevægelsen i Løbet af ganske kort Tid vundet en forbavsende stor Tilslutning i Rusland og tilgrænsende Lande. Denne Bevægelse er ogsaa et Tidens Tegn. For Tiden ser det ud til, at, efter at Krig, Pest og Hungersnød har hærget Verden, denne samfundsnedbrydende Bevægelse kan vinde en forøget skæbnesvanger Udbredelse i Verden og fuldstændiggøre Ødelæggelsen, som Krig, Pest og Hungersnød har foraarsaget. Det er nødvendigt, at vi kender noget til denne nye Samfundsplage.

I Henhold til Meddelelser fra Stokholm har en af Lederne for Bevægelsen i Rusland fornylig udtalt sig i Retning af, at det var planlagt med Kraft at organisere Bevægelsen foruden i de tyske Lande i Frankrig, England og Italien, saa at Bolsjevik-Hære snart kunde blive sete i Gaderne og paa Torvene i Paris, London og Rom, kæmpende for Proletariatet. Som vi ser: Store Ord! Men de russiske Bolsjeviker har paa Grund af de ulykkelige Samfundsforhold i Rusland og andre europæiske Lande kunnet gøre deres Indflydelse gældende udenfor deres egne Landemærker, og de russiske Bolsjeviker og de tyske Spartacister skal i Henhold til Rapporterne allerede principielt have forenet sig.

Gennem Swejts kommer der Meddelelse om den første Aarsfest, som Lederne af Bolsjevik-Revolutionen har ladet afholde i Moskva. Det meddeles, at „Festlighederne" blev indledede med, at Overklassernes Huse blev plyndrede for alle Fødevarer, som kunde findes, og som derefter blev fordelte blandt Partiets Tilhængere. Paa Festdagen op-

førte mange sig, som de var gale. Mange af Gadeudsmykningerne, som Revolutionspartiet havde foranstaltet, var højst mærkelige og skulde repræsentere „himmelske Tilstande paa Jorden". I Løbet af Dagen blev i Henhold til Rapporter mange højerestaaende Mænd, som havde været fængslede, tagne ud af Fængslerne og henrettede.

Mange af de Beretninger, som kommer til os, synes utrolige, men de, som er bekendte med den franske Revolutions Historie, vil vide, at visse franske Revolutionsledere foreslog at afskaffe Troen paa Gud og dyrke en Kvinde som „Fornuftens Gudinde" — som et Symbol paa „Fornuften"s Tidsalder!

Bolsjevikerne tilstræber at blive Verdens Herrer og Mestre. De er i Øjeblikket den regerende Magt i Rusland og har faaet en stor Tilslutning i Tyskland. De benytter de russiske Statsmidler til at agitere i næsten ethvert Land i Verden.

Bolsjevikernes Teorier gaar blandt andet ud paa at alle bestaaende Samfundsinstitutioner, Statsinstitutioner og Kirkeinstitutioner maa omstyrtes og bindende Ægteskabslove afskaffes.

Det er ikke vanskeligt at se, at saadanne Lærdomme kan finde mange Tilhængere i en vantro Verden og blandt Folk, som ikke agter Moralens Principper, samt blandt Folk, som hellere vil leve af, hvad de kan tilvende sig fra de bedre stillede i Samfundet, end at arbejde.

Det er indlysende, at Bolsjevik-Bevægelsen er en stor Hindring for Sikringen af Verdensfreden efter den frygtelige Krig, som har hersket. Bolsjevismen saar en ond Sæd, der kun vil føre til Konflikt og Blodsudgyddelse og Ødelæggelse af Industrien og ethvert gavnligt Samfundsforetagende. Vi lever tilvisse i meget urolige Tider, hvor store Forstyrrelser finder Sted i Samfundet, og alt tyder paa, at Jesu Kristi anden og herlige Tilkommelse er nær forhaanden.

Lad Jesu Kristi Evangelium blive forkyndt i hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk. Dette er den mest vigtige Opgave, som paahviler de Sidste-Dages Hellige. Hvad som helst der kan blive gjort for at fremme Guds Værk, er det af stor Vigtighed at gøre, og da vil Trængselens Dage blive forkortede for de Helliges Skyld. Kun Evangeliet kan bringe den fuldkomne Frelse, Fred, Sandhed, Retfærdighed og Lyksalighed til Menneskene.

Foraarskonferencen i Aarhus.

Konferencemøde Lørdag Aften den 22. Marts.

Konferencen aabnedes med Afholdelse af et Rapportmøde under Ledelse af Konferencepræsident F. F. Samuelsen.

Rapportmødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 12: „Fryder eder, Zions Sønner" samt med Aabningsbøn af Forstander Jens Christensen fra Randers. Salmen Nr. 272: „Gør, hvad er ret", blev derefter afsungen. Konferencepræsident F. F. Samuelsen bød de

tilstedeværende tilrejsende Søskende og Venner velkommen til Konferencen og udtalte Ønsket om en god, aandelig Fest.

Missionspræsident Hans J. Christiansen fremstod derefter og udtalte sin store Glæde ved at være tilstede ved Konferencen. Han oplæste et Kapitel fra Pagtens Bog, i hvilket Menneskene formanes til at berede sig for Kristi anden Tilkommelse, som er nær forhaanden. Han opmuntrede Søskende til at tænke over Herrens Ord og berede sig til denne store Dag.

Forstander Larsen fra Odense afgav Rapport over Odense Gren. Han udtalte sin Glæde og Tilfredshed ved at arbejde i Kirken og bevidnede Evangeliets Sandhed. Forstander Madsen fra Esbjerg afgav Rapport over Esbjerg Gren, som var i en trivelig og god Tilstand. Han følte stor Glæde ved at virke for Herrens Værks Fremme.

Missionspræsidenten sang derefter: „Nu kom der Bud fra Englekor". Ældste Thomsen fra Silkeborg afgav Rapport over Silkeborg Gren. Han var glad ved at have Lejlighed til at være tilstede ved Konferencen og modtage aandelig Føde. Han omtalte de evangeliske Forjættelser til alle, som med Troskab tjente Herren.

Forstander Christensen fra Randers afgav derefter Rapporten over Randers Gren, som han sagde var i en god Tilstand og Fremgang. Han vidnede om Evangeliets Sandhed og frelsende Kraft. Salmen „Nu Fryd mit Hjærte finder", blev derefter afsungen.

Forstander Laurits Larsen fra Aarhus afgav Rapport over Arbejdet, der havde været udført i Aarhus Gren siden sidst afholdte Konference. Han udtalte sin store Glæde ved at arbejde for Herrens Værks Fremme. Han opmuntrede Søskende til trofast at opfylde deres Pligter.

Konferencepræsident F. F. Samuelsen udtalte sin Tilfredshed med de afgivne Rapporter, som i det Hele syntes at vise Fremgang i Konferencen. Han opmuntrede Søskende til at stræbe fremad i Opfyldelsen af deres Pligter og at have indbyrdes Kærlighed.

Missionspræsident Christiansen udtalte sin Tilfredshed med Konferens Stilling. Han formanede Søskende til ikke at se mismodig paa Forholdene, men søge at se lyst paa Livet, som det former sig.

Konferencepræsident Thomsen fra Aalborg udtalte sin Glæde ved at være tilstede ved Konferencen og ønskede, at Herrens Aand maatte være de Hellige tildelt i rigt Maal.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „Hav Tak for Profeten" og Bøn af Ældste Chr. Rasmussen fra Aarhus. Der var 60 tilstede ved Mødet.

Søndagsskolens Konferencemøde Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Tak for vor Skole" og Aabningsbøn af Broder Jørgensen fra Esbjerg. Derefter blev Sangen: „Lad hvert et Hjerte frydes", afsungen. Konferencepræsident F. F. Samuelsen bød de tilstedeværende hjærtelig velkommen. Skolens Præsident N. O. Thomassen bød Missionspræsident Christiansen velkommen til Søndagsskolens Konferencemøde. Tiden blev benyttet til Udførelsen af Skolens Program. Gudrun Thomassen spillede: „To Drosler

sad." Første Klasse besvarede Spørgsmaal vedrørende Daabens Nødvendighed. Lille Knud Sørensen fremstod med megen Frimodighed og omtalte Evangeliets første Principper. Anden Klasses Lektie omhandlede „Kristi Forsoning". Gudrun Thomassen oplæste derefter en Fortælling: „Hvad ved vi om Himlen." Tredie Klasses Lektie omhandlede Jesu Lignelser. Asta Jensen deklamerede: „Skriftemaalet." Marie Bruldt spillede derefter: „Lad ej dit Hjærte tvivle". Fjerde Klasses Lektie omhandlede Kirkens hellige Skrifter.

Søndagsskolens Program sluttedes med en Sang af fem Piger fra fjerde Klasse.

Søndagsskolens Præsident, N. P. Thomassen, takkede Eleverne for den Flid, de havde udvist i Skolen, og takkede dem, fordi havde udført Konferenceprogrammet saa vel. Han opmuntrede Børnene til vedblivende at søge evangelisk Kundskab igennem Søndagsskolen.

Konferencepræsident F. F. Samuelsen udtalte ligeledes en Tak til Søndagsskolens Elever for den Flid, de havde lagt for Dagen, og udtalte ligeledes en Tak til Lærere og Lærerinder for det store Arbejde, de havde udført i Skolen. Han foreslog derefter Søndagsskolens Bestyrelse og Funktionærer til Opholdelse af de Hellige i deres respektive Stillinger. Alle Forslag blev enstemmig vedtagne.

Missionspræsident Christiansen udtalte sin Tilfredshed med Søndagsskolens Program. Han opmuntrede Børnene til at være flittige i Skolen og være villige til at modtage al Lærdom, som kommer fra Gud. Søndagsskolemødet sluttede med Sangen: „Der er Skønhed her paa Jord" og Taksigelse af Ældste Wilford Samuelsen.

Der var 125 tilstede ved Mødet.

Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Salmen: „O min Fader, Du, som kender", og Aabningsbøn af Ældste Niels Jensen fra Aarhus. Derefter blev Salmen: „O min Fader, Du, som troner", sungen.

Konferencepræsident Thomsen fra Aalborg var den første Taler. Han omtalte Nødvendigheden af Kirkens Organisation; hentydede til Frafaldet, som skete i og efter Apostlenes Dage, som medførte, at Kristi sande Kirke blev borttaget fra Jorden. Han opmuntrede de Fremmede til at undersøge Evangeliet. Til Afveksling sang Koret: „Lad ej dit Hjerte tvivle." Broder Jørgensen fra Esbjerg talte til Forsamlingen og vidnede om Evangeliets Sandhed paa alle Punkter. Han omtalte spæde Børns Daab, som ikke var i Overensstemmelse med Bibelens Ord vedrørende dette Princip. Han opmuntrede Søskende til at have indbyrdes Kærlighed og nedbad Herrens Velsignelse over alle. Salmen Nr. 281 blev derefter sungen.

Missionspræsident Christiansen forklarede, hvad sand Tro er. Det var paa Grund af, at Noa var i Besiddelse af sand Tro, at han byggede Arken; det var paa Grund af Moses stærke og virksomme Tro, at han førte Israeliterne ud af Ægyptens Land og førte dem igennem det røde Hav. Det var det guddommelige Lys og den sande Tro, vi skulde søge at komme i Besiddelse af, thi da vilde vi være i Stand til

at gøre Herrens Vilje. Missionspræsidenten foreslog derefter Kirkens Generalautoriteter og Missionens Autoriteter til Opholdelse af de Hellige i deres Tro og Bønner. Alle Forslag blev enstemmig vedtaget. Derefter foreslog Konferencepræsident F. F. Samuelsen Konferencens ledende Mænd til Opholdelse i deres respektive Stillinger, hvilke Forslag ligeledes blev vedtaget.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „Du, som dadler og fordømmer" og Taksigelse af Ældste Carlsen fra Silkeborg.

Efter Mødet sang Koret: „Mester, se Uvejret truer." Der var ca. 100 tilstede.

Mødet Søndag Aften Kl. 7.

Mødet aabnedes med Salmen: „O Herre, jeg med ydmigt Sind" og Aabningsbøn af Forstander Laurits Larsen. Salmen: „Blomstre som en Rosengaard", blev derefter afsungen. Forstander Carlsen fra Silkeborg omtalte Adlydelsen af Evangeliets Principper som en nødvendig Betingelse for at opnaa Guds Riges Velsignelser. Han vidnede om, at Kristi sande og uforfalskede Evangelium er gengivet paany i vore Dage. Koret sang: „Solen fra Himlen straaler."

Konferencepræsident Samuelsen talte derpaa til Forsamlingen. Han vidnede om, at Mormonismen var i fuldstændig Overensstemmelse med Bibelens Ord og Kristi Evangeliums aabenbarede Principper. Han forklarede de Sidste-Dages Helliges Lærdomme fra et bibelsk Standpunkt og opmuntrede sluttelig de fremmede til at undersøge, hvilket af de saakaldte Evangelier er det sande Evangelium. Til Afveksling blev Salmen: „Jorden med sit Blomsterflor", afsungen.

Missionspræsident Hans J. Christiansen fremstod derefter og talte til Forsamlingen angaaende Præstedømmets Fuldmagt. For at Evangeliets Ordinancer kunde være erkendt gyldige af Gud, maatte de være udførte af hans bemyndigede Præstedømme og paa den Maade, han havde anordnet, og som vi er befalede ved hans enbaarne Søn, vor Frelser og Forløser Jesus Kristus. Evangeliets første Principper var Tro, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Daabshandlingen og Haandspaalæggelses Ordinancen bliver kun anerkendte af Herren, naar hans bemyndigede Tjenere udfører samme. Missionspræsidenten fremførte Skriftsteder, som tydeligt beviste, at Evangeliet bliver forkyndt for de døde, saa at de kunde blive dømte „i Lighed med Mennesker i Kødet", og at Daaben kunde forrettes for dem af Mennesker i Kødet. Han henviste blandt andet til Pauli Udtalelse vedrørende dette Spørgsmaal. (1. Kor. 15 : 29.) Han opmuntrede sluttelig de Hellige til at holde fast ved Sandheden, som de havde annammet. Han nedbad Herrens Velsignelse over alle.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Sangen: „Ydmygt med Ærbødighed" og Taksigelse af Ældste N. P. Thomassen.

Efter Mødets Slutning benyttede Konferencepræsident F. F. Samuelsen Lejligheden til at overrække Missionspræsident Christiansen en Erindringsgave fra alle Grenene i Aarhus Konference, bestaaende af en høj Sølv-Vase, indgraveret Ordene: „Erindring fra Søskende i

Aarhus Konference 1919", samt en Sølvjordbærske med Præsident Christiansens Navn indgraveret. Konferencepræsident Samuelsen omtalte Missionspræsidentens tidligere Missioner. Den samlede Missionstid, Præsident Christiansen havde været fjernet fra Slægt og Venner, var en længere Aarrække.

Missionspræsident Hans J. Christiansen fremstod og takkede Søskende paa det hjerteligste for deres Opmærksomhed imod sig. Han fortalte nogle af sine Missionserfaringer, der ikke altid var glædelige, men undertiden sørgelige Meddelelser vedrørende kære Slægtninge og Venner. Han takkede endnu en Gang for de smukke Gaver. Koret sang til Slut: „Zion sig fryder".

Der var ca. 200 tilstede ved Mødet.

Præstedømsmødet Mandag Formiddag.

Mandag Formiddag blev et Præstedømsmøde afholdt, hvor alle Grensforstandere samt andre lokale Brødre var tilstede. Flere Spørgsmaal besvaredes og vigtige Belæringer blev givne af saa vel Missionspræsidenten som af Konferencepræsident Samuelsen.

Grensmødet Mandag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afsyngelsen af Salmen: „Nu vi os forsamle her" og Aabningsbøn af Broder Mads Johansen. Derefter blev Salmen: „Fader vor i Himlen" afsungen. Broder Johnsen fra Randers bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og omtalte „Visdomsordet", som enhver Sidste-Dages Hellig burde efterleve. Han nedbad Herrens Velsignelse over de Hellige. Salmen: „Naar Verden er kold", blev sungen.

Konferencepræsident Jens Thomsen fra Aalborg vidnede om Evangeliets Sandhed og omtalte Nødvendigheden af, at Kirkens Medlemmer opfylder deres evangeliske Pligter for at blive berettigede til at modtage Evangeliets Velsignelser.

Konferencepræsident F. F. Samuelsen knyttede nogle Bemærkninger til, hvad der var udtalt ved Mødet, hvorefter han foreslog Præsidentskaberne for Kvindernes Hjælpeforening, de unge Mænds og de unge Kvinders Forening, samt disse Foreningers respektive Funktionærer til Opholdelse. Alle Forslag blev enstemmigt vedtagne.

Missionspræsident Hans J. Christiansen henvendte nogle opmuntrende Ord til Sangkoret, som han sagde havde en vigtig Gerning at udføre indenfor Kirken. Han formanede Søskende til ikke at tage Herrens Navn forfængelig og at overholde alle de ti Guds Bud, saa at vi ikke paa den kommende Dag skulde kræves til Regnskab for vor Overtrædelse af disse Herrens Bud. Han formanede ogsaa Søskende til at være bestemte i Henseende til at komme til de fastsatte Møder. Han opmuntrede Søskende til at søge forøget Lys og Kundskab angaaende Evangeliets frelsende Principper.

Konferencepræsident F. F. Samuelsen takkede Præsident Hans J. Christiansen for hans gode Raad igennem Konferencen; ligeledes de tilrejsende Brødre og Søstre for deres Nærværelse.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af en Sang af Koret og Taksigelse af Forstander Laurits Larsen.

Der var ca. 70 tilstede ved Mødet.

Møde Tirsdag Aften Kl. 8.

Den kvindelige Hjælpeforenings Møde aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Nu Zions Sol paany opstaar“ og Aabningsbøn af Søster Thomassen fra Aarhus. Salmen: „Gør, hvad er ret“, blev derefter afsungen. Konferencepræsident F. F. Samuelsen bød de tilstedeværende velkommen, hvorefter Søster Anna Fischer fra Aarhus forklarede Søsterforeningens Arbejde og Formaal. Hun sagde, at hun følte en stor Glæde ved at kunne virke i denne Forening og opmuntrede Søstrene til at fortsætte det gode Arbejde, de havde viet sig til.

Søster Kristiane Boeslund bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og udtalte sin Tilfredshed med at være med til at hjælpe de fattige og trængende. Hun haabede, at alle Søstre vilde gøre deres Pligt overfor de syge og sorgfulde. Præsidentinde Margrethe Jensen afgav derefter Rapporter over den kvindelige Hjælpeforenings Arbejde i de sidste seks Maaneder. Hun følte, at der var stor Glæde forbunden med at kunne hjælpe, hvor der trængtes haardest. Hun udtalte, at det var trange Tider, men hun var glad ved at berette, at Foreningen havde været i Stand til at afhjælpe den største Nød. Søster Nielsen fra København deklamerede derefter „Et Møde“. Søster Marie Nielsen og Søster Paula Jensen sang derefter: „Han lever, vor Forløser stor.“

Missionspræsident Christiansen udtalte sin Tilfredshed med Rapporterne, som var afgivet. Han følte, at Kvindeforeningen havde udført et særdeles godt Arbejde indenfor Menigheden, et Kærligheds- og Barmhjertighedsarbejde, som man ikke var i Stand til bedømme i Kroner og Ører. Han opmuntrede de unge Kvinder til ogsaa at deltage i Hjælpeforeningens Arbejde, som vilde bringe dem Velsignelse. Missionspræsident Christiansen omtalte derefter Kvindens Kaldelse og Arbejde i Hjemmet. Han fremholdt det herlige Evighedshaab, som opfylder de Helliges Bryst. Han nedbad Herrens Velsignelse over Søstrenes Arbejde.

Konferencepræsident Jens Thomsen fra Aalborg udtalte sin Glæde ved at være til Stede ved Mødet og bragte en Hilsen fra Søskende i Aalborg. Han omtalte Søstrenes nidkære Arbejde, som kræver stor Taalmodighed og Selvopofrelse. Konferencepræsident F. F. Samuelsen takkede sluttelig Søstrene for det gode Arbejde, som var udført det sidste halve Aar. Han opmuntrede Søstrene til fortsat nidkær Virksomhed og nedbad Herrens Velsignelse over dem.

Efter Programmets Udførelse sluttedes Mødet med Afsyngelse af Salmen: „Hav Tak for Profeten“ og Taksigelse af Søster Thestesen. Hjælpeforeningen afholdt efter Mødets Slutning en „Takfefest“, hvorigennem der indkom nogle Midler til Hjælp for de fattige i Menigheden.

Wilford Samuelsen,
Sekretær.

Dødsfald.

Julia P. Dorius, Biskop C. C. N. Dorius' Enke, døde den 27. December i sin Datters Hjem i Salt Lake City. Hun blev født i Sear, Norge, og opvoksede i Drammen, hvor hun blev Medlem af Kirken i 1865. Hun kom til Utah i 1870 og blev gift med Biskop Dorius i Ephraim samme Aar. Han døde i 1894 og efterlod hende med 5 Børn. Hun flyttede til Provo i 1902 og to Aar senere til Salt Lake City, hvor hun har boet siden.

Begravelsen fandt Sted under stor Deltagelse fra det 17. Ward. Præsident Anthon H. Lund og Ældsterne Enoch Jørgensen, Geo. Albert Smith og O. J. P. Widtsoe talte ved Baaren om afdødes ædle og eksemplariske Liv og store Trofasthed under alle Prøvelser. Hun efterlader sig 5 Børn og to og tyve Børnebørn.

— Søster Bodil Christine Christoffersen, født Bosen, Enke efter Ældste Rasmus Christoffersen, døde paa hendes Bopæl i Five Points, Ogden, Utah, den 13. Januar 1919 af Alderdomssvaghed, 86 Aar gl. Begravelsen fandt Sted den 15. Januar, ved hvilken Walter W. Crane, Historieskriver Andrew Jenson, som har kendt Familien i 42 Aar, og Ældste David Jensen talte.

Søster Christoffersen blev født den 22. Febr. 1823 i Snedsted, Thisted Amt, Danmark. Hun annammede Evangeliet i 1858 og emigrerede til Utah i 1863. Hun gik til Fods hele Vejen under Rejsen gennem Ørkenen. Hun blev gift med Rasmus Christoffersen i Aaret 1863. Hundreder af Venner vil mindes Broder og Søster Christophersen for udvist Venlighed og Hjælp ved mange forskellige Lejligheder. Hendes afdøde Mand udførte en Mission til Danmark i 1881—83.

— Ældste Hans J. Nielsen afgik ved Døden i Logan, Utah, 23. Januar 1919 efter lang Tids Lidelse. Han blev født i Eskildstrup, Fyen, Danmark, den 6. Septbr. 1852, blev døbt den 25. Aug. 1873 i Kbhvn. af Ældste C. Hansen og rejste samme Aar til Logan, Utah, hvor han har opholdt sig hele Tiden. 1875 indgik han Ægteskab med Ellen Jenson Nielsen, som blev Moder til en Søn. I Aaret 1880 ægtede han Emilie Nielsen, som blev Moder til 6 Børn. I Aarene 1887—89 udførte han en Mission til Danmark, hvor han virkede i Randers Gren, Aarhus Konference.

Efter sin Hjemkomst blev han kaldet til at arbejde i Logan Tempel, hvor han virkede i en længere Tid.

Begravelsen foregik fra Hjemmet, under stor Deltagelse, Søndagen den 26 Januar 1919. („Bikuben".)

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København K.

Tryk hos F. E. Bording (V. Petersen).